
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

GOSPOĐA WILKINSON NAZVALA ME NEĆAKOM

THE FAMILY · 12

Topla je nedjelja, 23. kolovoza 2026., slična mnogim drugima.

Brzi ručak nije ustupak, nego obred. Kratki poslijepodnevni odmor je iznimka, dopuštena samo zato da se neobično visoka razina jutarnje proizvodnje dopamina vrati u normalu nakon neočekivanog događaja: danas je Bing jednu od mojih stranica stavio na prvo mjesto na webu za upit povezan s mojom majkom, Gilletteom.

S drugoga mjesta gleda moj djed i smiješi se.

Ne čini se ljutitim.

Danas sam otkrio i to da je King Camp Gillette napustio ovaj svijet 9. srpnja 1932.

Čim sam pročitao datum, zamalo sam skočio sa stolca.

Moj vlastiti projekt, gillettenarrative.com, rođen je 9. lipnja 2026.

Devedeset i četiri godine nakon njegove smrti.

I, prema dogovorima koje sam sklopio sam sa sobom, trideset i tri godine prije mojega planiranog odlaska 2058.

Kad se datumi počnu približavati, kad se počnu uklapati s neočekivanom preciznošću, čovjek je u napasti povjerovati da možda djeluje neki drugi algoritam – onaj koji po izgledu malo nalikuje onima na koje smo se navikli.

Kao uvijek u ovakvim trenucima, prati me jazz na engleskom.

To je jedina glazba koju moj um sada prirodno prima, otkad su gitare i mandoline moje obitelji utihnule po običnim zakonima prirode.

Zatim otvaram e-poštu.

Oštar udarac pogađa ravno u srce.

Samantha piše iz Londona.

Ona je unuka gospođe Wilkinson.

Moje tete Maggie.

Dame prekriženih mačeva.

Žene koja me ne tako davno, pred cijelom svojom obitelji, nazvala nećakom.

Njezina je poruka jednostavna.

Gospođa Maggie Wilkinson preminula je.

Na njezin vlastiti zahtjev, jer me poznavala dovoljno dobro da predvidi moju reakciju, vijest mi je javljena tek nakon pokopa.

Mi smo Englezi.

Jedna suza nalazi svoje mjesto.

Smrt nikad nije lijepa stvar.

Ona je jednostavno nešto što nikad sasvim ne očekuješ.

Među svim ženama koje sam upoznao u životu, ova stečena teta zauzimala je samo kratko poglavlje.

Ipak, njezina je uloga bila bitna.

Pomogla mi je shvatiti da se aristokracija ne nalazi isključivo u titulama, grbovima ili naslijeđenim povlasticama.

Ona postoji u manirama.

Ona postoji u ponašanju.

Ona postoji u onoj osobini koju oni koji govore engleski često nazivaju aplomb.

Za to postoji jednostavnija riječ.

Klasa.

Pišem ovo pismo njoj.

Za njezinu obitelj.

Za sebe.

Za svakoga čitatelja koji jednoga dana možda stigne ovamo.

I počinjem jednom rečenicom koju pamtim napamet:

Mi smo ono što jesmo zbog ljudi koje upoznajemo, i to nam nitko ne može oduzeti.

Medicinska literatura često zlorabi autoritet koji joj dragovoljno daju pacijenti kojima je potrebna sigurnost.

Često nam govori ono što je zgodno.

Rjeđe ono što je važno.

Kažu da djeca od rođenja do pete godine nemaju sjećanja.

Da ih ne mogu zadržati jer se potrebne kognitivne strukture još nisu razvile.

Prema toj teoriji, svatko bi od nas trebao nositi pet godina tame.

Pa ipak, sjećam se pljusaka svoje majke.

Sjećam se pljusaka svojih odgojiteljica u vrtiću.

Ne sjećam se brojeva.

Počinjali su parni i nikad nisu završavali neparni.

Udarci koje primamo kao odrasli djeluju vrlo slično.

Nitko ih ne broji.

Pamćenje ih ne arhivira kao statistiku.

Tiho ih pohranjuje u dušu.

I godinama poslije podiže ih kao pisanje.

Zbogom, teta Maggie.

Neka Vas dočekaju dobrodošlicom gdje god se Vaše putovanje sada nastavlja.

Mačevi ostaju prekriženi do dana kad prođete ispod njih.

Ostajte s Bogom.

Vaš nećak.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️